

„DON H. H.” SUB TIRUL ÎNTREBĂRILOR

Recent, celebrul antrenor Helenio Herrera a fost invitat de Federația de fotbal din Elveția pentru a ține câteva conferințe în fața antrenorilor din „țara cantanelor”. La aceste lecții au participat, în afară de antrenori, și președinți de cluburi, activiști ai federației, cercetători în domeniul fotbalului, medici și jucători. La sfârșitul cursului, cei prezenți la conferințele lui H.H. au adresat antrenorului italo-spaniol numeroase întrebări, unele dintre ele interesante ca și de altfel, răspunsurile date de „mag”.

— Care sînt secretele succeselor dv.?

H. H. răspunde rîzînd: „Nu sînt «mag», cum sînt denumit de foarte mulți experți ai fotbalului, ci un antrenor cărui îi place să muncească. Una din chestiunile de bază ale antrenorului constă în inspirația pe care o are, mai bine-zis în precizia cu care știe să-și aleagă jucătorii potriviți, pe posturile potrivite. De pildă, un Riva în linia mediană sau un Suarez în linia de atac ar aduce echipei o eficiență de doar 50 la sută! Apoi, a doua chestiune constă în alegerea sistemului de joc. Fiecare echipă, în funcție de calitățile și defectele jucătorilor trebuie să aibă un sistem propriu de joc și acesta se schimbă chiar în funcție de adversar”.

DESPRE VEDETE

— Cum reușiți să uniți jucători cu temperamente și valori diferite?

H. H. răspunde cu mult calm: „Este o chestiune de tactică și de inteligență. Vorbește calm și sînt prieten cu jucătorii. Dacă în rîndul echipei se ivesc probleme de disciplină le spun să înțeleagă că activitatea unui fotbalist este foarte scurtă. De felul cum trăiesc și se pregătesc depinde randamentul lor. Un fotbalist joacă cel mult 15 ani. Pentru viața unui om acești ani sînt foarte puțini. Iată de ce nu e greu să renunți la unele distracții și plăceri de moment, gîndindu-te că viața îți aparține pe deplin, după încheierea activității fotbalistice”.

— Vi se spune adesea că sînteți ca un dictator. Ce spuneti despre acest lucru?

H. H. (enervat): „Desigur, este bine să știi să poruncești. Dar depinde de tonul folosit. Eu vorbesc calm, dar energic cu jucătorii. Dacă elevii știu că ai dreptate, te ascultă, dacă n-ai dreptate, spun, într-adevăr, că ești „dictator”. Pe mine nu jucătorii mă numesc „dictator” ci unii ziariști. „Reclama” făcută în presă nu a fost întotdeauna bine intenționată. Eu vă spun sincer. Sînt aspru cu jucătorii, exigent, dar drept și le sînt un bun prieten. Unora poate nu le place!”

MODELE

DE ANTRENAMENT

— Care este esența antrenamentului indicat de dv.?

H. H. (hotărît): „Antrenament cu mare intensitate, dar de scurtă durată. Toate

exercițiile făcute în viteză, în ritm obișnuit, așa cum se ivesc fazele în timpul meciului. Și un pianist exersează la repetiție de parcă ar fi la concert”.

— Care este programul săptămînal la A.S. Roma?

H. H. „Luni — masaj, apoi liber; marți și miercuri — antrenamente mai lejere, dar cu intensitate crescîndă; joi și vineri — antrenamente foarte tari; sîmbătă — din nou mai lejer. Dar cel mai important lucru se petrece duminică după meci. Atunci sîntem cu toții împreună, indiferent de motive. Este cea mai mare greșală ca după meci fiecare să-și vadă de drum”.

— Cum puteți observa talentul unui jucător?

H. H. răspunde cu o întrebare: „De ce unui medic nu-i trebuie 6 luni pentru a da diagnosticul bolii unui copil? Este o chestiune de simț, de ochi, de meserie, dacă vreți să-i spun așa”.

— Pe ce puneți accentul mai mare în pregătirea jucătorilor?

H. H. corectează întrebarea: „Eu nu antrenez juniori, ci îi controlez pe antrenorii în subordine! Esențialul constă în felul în care tinărul joacă balonul. Tehnica individuală înseamnă talent. Restul se învață mai ușor”.

— Care sînt calitățile esențiale, după părerea dv., ale unui jucător?

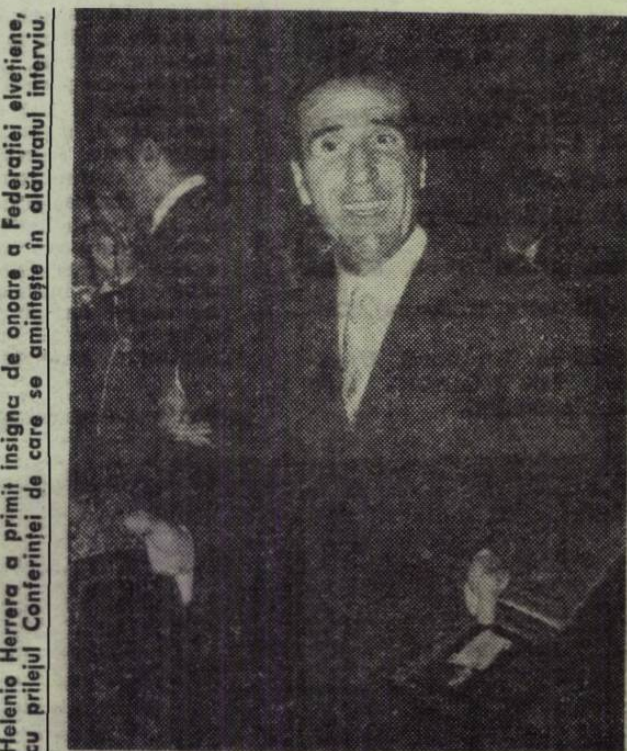
H. H. (cu un ton grav): „Tehnica, rezistența și viteza sînt principalele calități. Dar mai trebuie ceva: puțină inteligență și intuiție de joc, așa cum au avut sau au, în joc, Di Stefano, Pușkas, Rivera, Pele, Sivori, Mazzola etc.”.

— Dv. ce ați jucat?

H. H. (timid): „Mai întîi centru înaintas, apoi mijlocas, fundaș și chiar portar. N-am fost un mare jucător”.

— Poate deveni antrenor mare, un fost jucător mediotru?

H. H. (convins): „Niciodată un mare savant nu a fost și un bun profesor. Eu, de pildă, am fost jucător mai slab decît antrenor. Deci...”

Helenio Herrera a primit insigna de onoare a Federației elvețiene, cu prilejul Conferinței de care se amintește în alăturatul interviu.

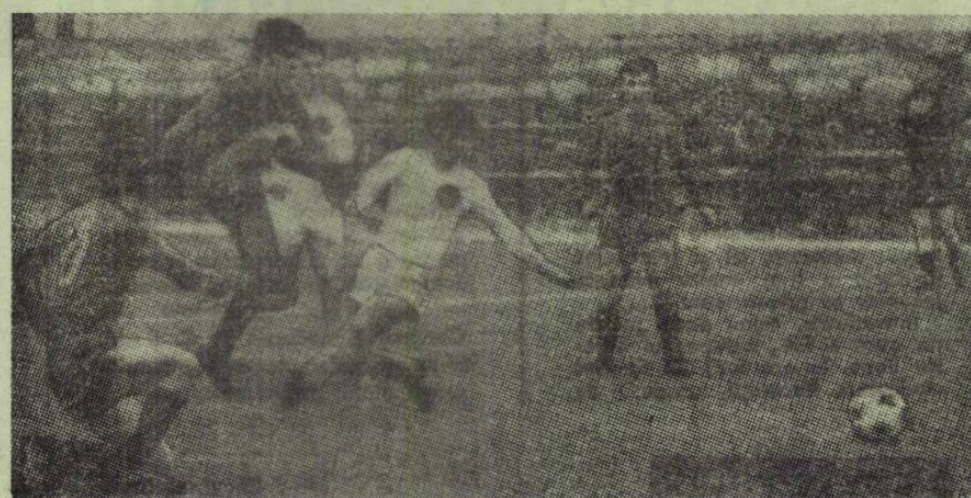
Continuă evenimentele, nu tocmai vesele, din lumea selecționerilor. Cazul cel mai recent, mult comentat, Valcareggi. Bilanțul pe care acest nespectaculos director tehnic, un om liniștit, plin de blîndețe, îl prezintă, pentru perioada de cînd dirijează „squadra azzurra”, arată astfel: 32 partide jucate, 18 victorii, 11 egalități, 3 (citiți bine) 3 înfrîngeri, goluri marcate 61, goluri primite 29, un titlu de campionat a Europei, locul doi la ultimul campionat mondial. Sigur, te poți întreba, cu un asemenea bilanț, care selecționeer n-ar putea să doarmă liniștit? Și totuși, Valcareggi nu stă deloc pe roze, după înfrîngerea de la Cagliari, înregistrată pe un fond de neașteptată ostilitate din partea propriilor spectatori.

Acum, lui Valcareggi începe să i se reproșeze nu numai usturătatea pierdere a jocului ci i se cere să renunțe la grupul mexicanilor, adică să efectueze remanierea primei reprezentative înainte de disputarea fazei finale a „Campionatului European”. Ne înțelegim — la cercetarea cazului antrenorului italian — cu absolut aceleași caracteristici ale situației în care s-a aflat, în lunile dinaintea lui „El Mundial”, Alf Ramsey. Și directorul tehnic al reprezentativei engleze i se impunea soluția de „a-l arunca peste bord” pe oame-nul care duseră la victorie selecționatul în „World Cup”. Știm că Ramsey n-a cedat presiunilor și a dăruit jucătorilor de care se legase sufleteste satisfacția de a merge și în Mexic unde, se apreciază unanim, el au avut o comportare merituoasă fiind învinși mai mult de conjuncturi de meci decît de slăbiciunile lor.

„Să trecem în DANEMARCA și trebuie să menționăm că e singura țară unde campionatul Boldklubben 1903 din Copenhaga, și-a păstrat titlul. Dar cu multe dificultăți, deoarece și cea de-a doua clasată (B. K. Akademik) avea în final același număr de puncte: 27. Gola-verajul campioanei (56:28 față de 46:30) a decis însă soarta locului I. Problema principală a fotbalului danez este exodul fotbalistilor de valoare peste granițe. Astfel, o ultimă știre anunță că cel mai valoros component al echipei campioane, Paul Aalbing (20 ani) a semnat pentru clubul olandez Gröningen unde activează încă doi compatrioți: Kiyeld Petersen și Ole Fritsen.

„Cupa Danemarcei” a revenit lui Fren din Copenhaga. Precedenta

SECVENȚE DIN SOCCERUL ASIATIC

Tătaru (al doilea din stînga) înscrie al treilea gol al Stelei în partida cu Racing Beirut (scor final 4-2).

FOTBALUL LIBANEZ ARE UN... PROFESOR ȘI UN „PELE ÎN MINIATURĂ”

Poate că mai mult ca în oricare altă parte, în Liban (și apoi și în Iran) avem să mă conving că recunoșcerea noastră ospitalitate are serioși concurenți. Gazdele echipelor Steaua, Sport club Bacău și Progresul s-au întrecut în a le face cât mai plăcută sederea în Liban. Cluburile Saffa, Homenetmen și, în special, Racing, toate din Beirut, organizează toate cele trei turnee, n-au precupețit eforturile pentru a asigura o excelentă cazare, o întreținere fără reproș și mijloace confortabile de deplasare la antrenamente și jocuri. Într-un cuvînt, o primire călduroasă, plină de atenție, în care am intrerzîrit nu numai grija pentru îndeplinirea îndatoririlor de gazdă, ci și neaschuse sentimente de simpatie și amicitie pentru solii sportivi ai țării noastre. „Mica Elveție” și „Micul Paris”, cum li se mai spune Libanului și capitalei sale, Beirut, sînt dispuse să primească oricînd echipe românești. Și-au exprimat această dorință conducătorii federației de specialitate, care au aprecieri măgulitoare la adresa fotbalului nostru. Iată de ce echipele noastre au datorat morală, în semn de grațitudine față de aceste excelente gazde, să răspundă prin

jocuri de calitate și înaltă sportivă. În felul acesta își păstrează perspectivele altor turnee și, în plus, contribuie la eforturile de ridicare a nivelului tehnic al fotbalului libanez, scop urmărit prin asemenea turnee.

AVALANȘA DE OASPEȚI

Așa se explică de ce în primele două luni ale anului s-a înregistrat un record de oaspeți. La un moment dat jucau, în același timp, la Beirut și alte localități echipele Sport club Bacău, Steaua și Gabrovo (Bulgaria)!

Fotbalul libanez are, în general, un nivel tehnic modest, dar se găsește în plină ofensivă pentru a progresa, datorită unor conducători de club și federației, dintre care „campion” este secretarul general al federației, dl. Elie Koupaly, „sufletul” clubului Racing, capabil de mari sacrificii materiale. Ei au găsit un mijloc eficient în turneele echipelor străine, cu care — în plus — vor să aducă mai mulți spectatori pe frumosa și încăpătoare, de asemenea, cluburile au în proiect angajarea unor antrenori repuțiți; Racing îl și are, pe Ioanică Bogdan al nostru.

Mai este însă o explicație a turneeelor în această perioadă în care în țările cu climă mai caldă au loc jocuri de campionat: o asemenea competiție nu s-a mai organizat în toamnă din cauza situației din această zonă a Orientului. Golul a fost acoperit cu partide internaționale amicale. Campionatul însă, va începe în aprilie, cele 10 echipe fiind împărțite în două serii pentru a se asigura o încheiere într-un singur sezon.

ECHIPA PROFESORULUI BOGDAN

Dintre echipele fruntașe libaneze, o bună impresie mi-a lăsat Racing, actuala campioană și participantă, în această calitate, la a III-a ediție a „Cupei campionilor asiatici” (în martie, la Bangkok). Gradul mai ridicat de tehnicitate, grija pentru organizarea jocului, manevrele tactice și mișcarea în teren — iată principalele calități ale acestei echipe, cu care-și depășește partenerul și, în primul rînd pe Homenetmen, marele său rival. Se cunoaște „mina” lui Bogdan, devenit o figură populară în fotbalul libanez prin felul său deschis, sincer și prin competența și seriozitatea cu care tratează problemele de antrenament și joc. De aceea îl iubesc și conducătorii clubului său și cei ai adversarilor. De altfel, competența sa i-a adus și câteva ore săptămînale la un colegiu de limbă franceză (oboseanul vorbeste o franceză impecabilă), unde predă copiilor jocul de fotbal. De aceea i-am alăturat titlul de profesor.

UN PELE ÎN MINIATURA

În toamnă, Racing a pierdut mai mulți jucători și lotul a fost completat cu tineri, care muncesc cu sîrg la antrenamentele conduse de Bogdan. Printre ei se află și un african, cu alura lui Pele la începutul carierei lui. Înzestrat cu calități care amintesc de „perla” braziliană. Îl cheamă Claude Robert, este fiul ambasadorului Coastei de Fildeș în Liban și vedeta atacului lui Racing. Este o plăcere să-l vezi jucînd, cu mișcări feline și un subtil control al balonului, spectaculos. În el își pune multe speranțe Bogdan, în aceeași măsură în care conducerea lui Racing crede în rezultatele muncii antrenorului român. „Îi vom prelunge contractul pînă cînd va... muri”... mi-a răspuns în glumă dl. Elie Koupaly cînd l-am întrebat dacă Bogdan mai rămîne antrenor.

MARELE TURNEU

În continuarea largirii contactelor cu echipele străine, clubul Racing — foarte activ în această direcție — are în proiect pentru anul acesta un mare turneu internațional la care să invite câteva echipe străine cu reputație, printre care două din România. Unele dintre ele, formații Steaua, i-a și adresat verbal invitația, cu prilejul jocurilor de la Beirut.

Petre GAȚU

DRAME...

Carnet extern

Ce va face „do Ferruccio” (unchiul Ferruccio)? Se pare că și el se va opune „execuției” lui Rivera, Rosato, Burginich, Facchetti, Albertosi și a celorlalți reprezentanți ai generației experimentate, cîștigători medalia de argint la Ciudad. „Am declarat-o încă de la începutul sezonului, spune Valcareggi, că vom apăra trofeul cucerit în 1968, la Roma, cu „mexicanii” și că vom începe după aceea să preparăm „Campionatul mondial 1974”. Nu mi-am schimbat părerea, cu toată înfrîngerea de la Cagliari”. În spatele acestor cuvinte se ascunde și o dramă... Acea antrenorului care dorește să rămînă ferm pe opinia sa, în fond o datorie de onoare față de jucătorii care nu i-au înșelat așteptările. Dar, tot așa de bine știm că sentimentalismul nu-l deloc bun amic cu fotbalul. Numărul victimelor lui este, pentru viața balonului, mult mai mare decît al acelora pe care i-ar fi salvat...

ef. I.

METAMORFOZE SCANDINAVE

O serie de particularități climatice au determinat o altă esalonare a partidelor de campionat în țările nordice (respectiv, se joacă după sistemul primăvară-toamnă). În toate aceste țări, campionatul s-a încheiat și considerăm nu lipsită de interes o succintă trecere în revistă a situației fotbalistice din această parte a Europei.

Să începem cu SUECIA, unde campionatul (încheiat la sfîrșitul lui octombrie), a fost punctat de o mare surpriză: retrogradarea campioanei din 1969, I.F.K. Göteborg. Cea de-a doua echipă retrogradată este tot din Göteborg (G.A.I.S.) astfel că onoarea fotbalistică a orașului va fi apărută în noul campionat de o singură echipă: Öergryte. Dar despre campionatul suedez am mai scris în numărul nostru trecut, așa că...

...Să trecem în DANEMARCA și trebuie să menționăm că e singura țară unde campionatul Boldklubben 1903 din Copenhaga, și-a păstrat titlul. Dar cu multe dificultăți, deoarece și cea de-a doua clasată (B. K. Akademik) avea în final același număr de puncte: 27. Gola-verajul campioanei (56:28 față de 46:30) a decis însă soarta locului I. Problema principală a fotbalului danez este exodul fotbalistilor de valoare peste granițe. Astfel, o ultimă știre anunță că cel mai valoros component al echipei campioane, Paul Aalbing (20 ani) a semnat pentru clubul olandez Gröningen unde activează încă doi compatrioți: Kiyeld Petersen și Ole Fritsen.

„Cupa Danemarcei” a revenit lui Fren din Copenhaga. Precedenta

deținătoare, Aalborg, a părăsit competiția, învinșă în sfîrșitul de finală cu 4-0 de o echipă din liga secundă: Holbaek.

În NORVEGIA noua campioană este „Stromgodset” din Drammen, care s-a impus în duelul cu Rosenborg-Trondhjem. Interesant că această echipă a debutat acum doi ani în prima ligă. În 1969 a cîștigat cupa (2-0 în finală cu Lyn Oslo). Participînd la „Cupa cupei” a fost pe punctul de a produce o mare surpriză: după ce a pierdut cu 0-5 meciul tur (de acasă) cu F. C. Nantes, în retur conducea (în min. 55) cu 3-0! Experiența formației franceze și-a spus însă cuvîntul și în final norvegienii s-au mulțumit cu victoria (3-2).

FINLANDA și-a schimbat și campioana și deținătoarea cupei. Și aci „eroina” principală e o debu-

tantă: Mikkeliin Pallolijat care a cucerit cupa (4-1 în finală — după prelungiri — cu Reipas) și medaliile de argint ale campionatului. Titlul a revenit unei formații destul de cunoscute: Reipas din Lahti. Fosta campioană, Kokkola P. V., s-a clasat pe locul șase, iar deținătoarea anterioară a cupei, Valkeakaski Hakka, a fost eliminată din primul tur.

În sfîrșit, în ISLANDA, campionatul (la care participă opt echipe, din care trei din capitală) a fost cîștigat de formația Akkrines din orașul cu același nume aflat pe tîrmul vestic al insulei, iar cupa de către Fram Reykjavik (3-1 în finală cu Valur Vestmannaeyjar).

ERNEST ANDONE